

Rozjímanie na stredu 3. týždňa v adventnom období

Rozjímanie na stredu tretieho adventného týždňa.

Navrhované témy sú: kresťan žije z pokladu nádeje; nechávať Boha pôsobiť v našom živote; úžasné Božie pôsobenie cez nás.

„PÁN PRÍDE, nebude meškať“[\[1\]](#). Advent je časom nádeje, pretože spása je blízko, blíži sa. „Hľa, Pán príde a spasí svoj ľud“[\[2\]](#). Kresťan žije z pokladu nádeje. Svätý autor ju definuje ako „istú a pevnú kotvu duše“ (Heb 6, 19). Kotva umožňuje lodi držať sa na dne mora, fixuje jej

polohu, nemusí sa obávať prúdu a zabraňuje tomu, aby loď unášal prúd. Kresťanská nádej je založená na Božích prísľuboch, na jeho bezpodmienečnej láske, a nie až tak na našich vlastných silách alebo možnostiach. „Je to nová, živá nádej, ktorá pochádza od Boha. Nie je to obyčajný optimizmus, nie je to potľapkávanie po pleci alebo slová príležitostného povzbudenia s letným úsmevom. Nie, je to dar z neba, ktorý by sme sami nedokázali dosiahnuť“[\[3\]](#).

Keď židovský národ žil v babylonskom vyhnanstve, proroci udržiavali nádej a odvahu vyhnancovej ohlasovaním nadchádzajúceho oslobodenia. V dnešnom prvom čítaní počúvame proroka Izaiáša, ktorý vyzýva ľud, aby udržiaval plamienok nádeje v Bohu, pretože len Boh môže zachrániť: „ja som Pán a iného niet (...).Vved' ja som Boh a iného niet“ (Iz

45, 6.22). Vďaka Pánovej sile „sa ospravedlní a oslávi všetko Izraelovo potomstvo“ (v. 25).

Cnosť nádeje nás chráni pred sklúčenosťou a podporuje nás vo chvíľach, keď hrozí, že búrka všetko zmetie. Keď srdce žije nádejou, zatvára cestu neplodnému lamentovaniu a robí nás schopnými dosiahnuť úspechy, ktoré sa zdali nedosiahnuteľné. S ňou dokážeme znášať aj tie najväčšie skúšky. „Už pred nemálo rokmi,“ hovorí svätý Josemaría, „som s presvedčením, rastúcim každým dňom, napísal: *Dúfaj, že všetko ti dá Ježiš: ty sám nemáš nič, sám nie si ničím, sám nič nezmôžeš. Ak sa mu odovzdáš, On bude konať za teba* (Consideraciones espirituales, Cuenca 1934, s. 67). Prešiel nejaký čas a toto presvedčenie sa ešte posilnilo a prehĺbilo. Videl som, ako dôvera v Boha dokáže zapáliť veľký oheň lásky, oheň, vďaka ktorému srdce

radostne tlčie a človek už neprepadá malomyselnosti, ani neklesá na mysl, aj keď počas cesty trpí a často trpí veľa“[4].

NÁDEJ SA PREJAVUJE v túžbe nechať Boha konať v našom živote. Izaiáš pripomína ľudu vo vyhnanstve, že Boh je ten, kto všetko koná, „formuje svetlo a tvorí tmu, spôsobujem blaho a utvára nešťastie“ (Iz 45, 7). Odchod z Babylonu nebol výsledkom povstania alebo dômyselnej politickej či vojenskej stratégie. Boh otvoril cestu, keď nastal správny čas.

Tak je to aj v našom živote. Je to Pán, kto svojím milosrdným konaním prináša spásu našej krajine, pretože „Veď Pán dá požehnanie“ a „po stopách jeho krokov bude kráčať spása“ (Ž 85, 13-14). On je hlavným hrdinom a tým, kto píše - s našou

slobodou - scenár nášho príbehu.

Boh chce, aby sme bojovali a plnili si svoje úlohy, ale zároveň nezabúdali, že všetko závisí od neho, „lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť“ (Jn 15, 5).

„Ak sa vám niekedy zdá, že sa horizont približuje a zem sa stretáva s oblohou, pozrite sa do neba,“ radil svätý Josemaría. „Takto urobíte na zemi veľa dobrého: tým, že sa pozriete do neba“[5].

„Zakladateľ Diela hovorieval: *Ja som nič nevymyslel, všetko urobil Nieкто iný, ja som sa snažil byť k dispozícii a slúžiť mu ako nástroj*“[6]. Tieto slová kardinála Ratzingera v súvislosti s kanonizáciou svätého Josemaríu vystihujú tajomstvo svätosti: nechať pôsobiť Boha, s reálnym zanechaním úloh a starostí, dovoliť mu, aby nás viedol po cestách, ktoré on uprednostňuje. S touto disponibilitou „sa otvárajú dvere sveta, aby sa Boh mohol sprítomniť, pôsobiť a všetko premeniť“[7].

Keď na niečo alebo na niekoho čakáte, je to preto, lebo dúfate, že sa vám táto túžba splní. Čakanie si však vyžaduje trpezlivosť a veľkú dôveru. Boh má svoje časy, ktoré sa nie vždy zhodujú s našimi. Nádej ide ruka v ruke s trpezlivosťou, ktorá zďaleka neodhaľuje apatiu, ale je prejavom sily. Podľa slov svätého Augustína je trpezlivosť „ako odtlačok Boha, ktorý v nás prebýva“^[8] a vďaka ktorému sme schopní „znášať, niešť na svojich pleciach nepríjemné veci života. Dokonca aj skúšky; je to schopnosť viesť dialóg s obmedzeniami“^[9].

KEĎ SA SPRÁVA o Ježišovom kázaní dostane do väzenia, Ján posielal dvoch učeníkov, aby sa stretli s Pánom a položili mu otázky: „Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“ (Lk 7, 19). Ježiš ich prijíma a v odpovedi im ukazuje

ovocie Božieho pôsobenia v dušiach:
„*Slepí vidia, chromí chodia,*
malomocní sú čistí, hluchí počujú,
mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása
evanjelium“ (v. 22).

Ján si veľmi jasne uvedomuje svoje poslanie - pripraviť cestu Mesiášovi - a tuší, že jeho koniec sa blíži. Nehľadá pre seba nijaké zviditeľnenie. Je pripravený zmenšiť sa, aby Kristus mohol rásť (porov. Jn 3, 30). „Má hlbokú pokoru ukázať v Ježišovi toho pravého, ktorého poslal Boh, a odsunúť seba samého bokom, aby Kristus mohol rásť, byť vypočutý a nasledovaný. Kresťanský život si takpovediac vyžaduje mučeníctvokaždodennej vernosti evanjeliu, teda odvahu nechať v sebe rásť Krista, nechať Krista, aby bol tým, kto vedie naše myšlienky a činy“[\[10\]](#). Takto budeme zakúšať uzdravujúci, premieňajúci a oživujúci účinok Božieho pôsobenia

v našej duši a budeme dobrými nástrojmi v jeho rukách.

„Pozrite sa na príklad svätého Jána Krstiteľa,“ vyzýva nás rozjímať svätý Josemaría, „keď posielala svojich učeníkov, aby sa spýtali Pána, kto je. Ježiš im odpovedá tak, že ich vyzýva, aby sa zamysleli nad všetkými tými zázrakmi. Pamätáte si tento úryvok; už viac ako štyridsať rokov ho učím svoje (duchovné) deti, aby o ňom mohli meditovať. Tieto zázraky Pán stále koná vašimi rukami: ľudia, ktorí nevideli, a teraz vidia; ľudia, ktorí nemohli hovoriť, lebo mali nemého démona, ho vyhnali a teraz hovoria; ľudia, ktorí sa nemohli hýbať, boli ochromení na všetko okrem ľudských vecí, tak prelomia túto nehybnosť a konajú skutky cnosti a apoštolátu. Iní, ktorí sa zdajú byť živí, ale sú mŕtvi, ako Lazár: *Iam foetet, quatríduanus est enim*“[11].

„Vy, s Božou milosťou a svedectvom vášho života a učenia, vašou múdrou i nemúdrou rečou ich privádzate k Bohu a oni ožívajú. Ani sa potom nemôžete čudovať, veď vy ste Kristus a Kristus robí tieto veci skrze vás. (...) Všetky veľké veci, ktoré chce Pán urobiť skrze našu biedu, sú jeho dielom (...). Ovocie nie je naše (...); brest nemôže rodiť hrušky. Ovocie patrí Bohu Otcovi, ktorý bol taký otcovský a veľkorysý, že ho vložil do našich duší“[12].

[1] Úvodný spev, streda tretieho týždňa v adventnom období.

[2] Alelujový verš, streda tretieho týždňa v adventnom období.

[3] František, *Homília na Velkonočnú Vigíliu*, 11-IV- 2020.

[4] Svätá Josemaría, *Boží priatelía*, bod 205.

[5] Svätý Josemaría, *Poznámky z meditácie*, 15-I-1959.

[6] Kardinál J. Ratzinger, *Nechat pôsobiť Boha*, L'Osservatore Romano 6-X-2002.

[7] Ibid.

[8] Svätý Augustín, *De patientia*, 1.

[9] František, *Audiencia*, 12-II-2018.

[10] Benedikt XVI, *Audiencia*, 29-VIII-2012.

[11] Svätý Josemaría, *En diálogo con el Señor*, „Ahora que comienza el año“, bod 5.

[12] Ibid.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/streda-v-3-tyzdni-v-
adventnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-v-3-tyzdni-v-adventnom-obdobi/) (29.03.2026)